

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **T. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1 880,48 złotych (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt złotych czterdzieści osiem groszy);

II. zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 647,30 złotych (sześćset czterdzieści siedem złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 grudnia 2015 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej T. K. kwoty 1 880,48 złotych oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 09 czerwca 2011 roku poprzednik prawny powoda – (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. zawarł z pozwaną T. K. umowę konta osobistego numer (...) i umowę karty kredytowej, na podstawie której udzielił pozwanej kredytu w formie limitu oraz zobowiązał się do wydania karty kredytowej i do rozliczania transakcji dokonywanych przy użyciu tej karty, pozwana natomiast zobowiązała się do zapłaty kwot transakcji wraz z należnymi opłatami, prowizjami i odsetkami oraz do korzystania z karty kredytowej zgodnie z zawartą umową i regulaminem. W związku z tym, że pozwana dopuściła się zaległości w spłacie minimalnej kwoty do spłaty za co najmniej dwa cykle rozliczeniowe, powód wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę, w wyniku czego umowa ta uległa rozwiązaniu, zaś w dniu 25 listopada 2015 roku roszczenie w całości stało się wymagalne.

Powód wskazał nadto, iż w dniu 31 stycznia 2012 roku doszło do połączenia spółek na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., w wyniku czego powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przejął (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., ten zaś w związku z wcześniejszymi przekształceniami wstąpił w prawa i obowiązki (...) S.A. Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce z siedzibą w W..

Postanowieniem z dnia 07 stycznia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2445435/15 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

W odpowiedzi na pozew pozwana T. K. domagała się oddalenia powództwa wskazując, iż nie zgadza się z wysokością odsetek i kosztów dodatkowych obsługi zadłużenia na karcie kredytowej, zarzucając także, iż powód nie potwierdził dokonanej przez nią wpłaty w kwocie 70 złotych. W uzasadnieniu przyznała, iż zawarła z powodem umowę karty kredytowej z limitem 2 000 złotych z przeznaczeniem na spłatę zaciągniętego w 2006 roku we frankach szwajcarskich kredytu hipotecznego, wskazując jednocześnie, iż gwałtowny wzrost kursu franka w styczniu 2015 roku przyczynił się do pogorszenia sytuacji finansowej jej i jej męża, zaś zadłużenie z tytułu karty kredytowej nie było spłacane systematycznie i w całości. Pozwana wskazała, iż zadłużenie powiększały dodatkowo naliczane przez bank koszty monitów i koszt pobranej opłaty za kartę. Po otrzymaniu wypowiedzenia przedmiotowej umowy, pozwana nie wpłaciła wskazanej w tym wypowiedzeniu kwoty, ponieważ spłacała jeszcze raty kredytowe z tytułu kredytów zaciągniętych w innych bankach. Ostatnia wpłata na rzecz przedmiotowego zadłużenia, dokonana została w dniu 13 października 2015 roku w kwocie 70 złotych, przy czym, zdaniem pozwanej, powód nie potwierdził tej wpłaty. Ponadto pozwana T. K. wskazała, iż nie uchyła się od spłaty zadłużenia, jednakże z uwagi na bardzo trudną sytuację finansową nie jest w stanie spłacić go jednorazowo, tylko w niewysokich ratach.

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 05 kwietnia 2016 roku” (data prezentaty: 2016-04-13, k. 94-96 akt) powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wyjaśnił, iż wpłaty dokonywane przez pozwaną T. K. były systematycznie księgowane na poczet należności, zaś ostatnia wpłata w kwocie 70 złotych dokonana przez pozwaną w dniu 13 października 2015 roku została zaliczona na należność dochodzoną w przedmiotowej sprawie i o tę kwotę roszczenie zostało pomniejszone przed dniem wystawienia wyciągu z ksiąg banku o numerze (...), co miało miejsce według stanu na dzień 09 grudnia 2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 09 czerwca 2011 roku pomiędzy (...) S.A. Spółką Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W., którego następcą prawnym – w wyniku mających miejsce przekształceń podmiotowych ostatecznie stał się (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zawarta została umowa karty kredytowej, której integralną częścią był regulamin, tabela opłat i prowizji karty kredytowej oraz tabela oprocentowania i spłaty karty kredytowej.

Zgodnie z § 2 umowy, bank zobowiązał się do wydania posiadaczowi karty będącej kartą płatniczą typu kredytowego oraz rozliczania transakcji dokonanych przy użyciu karty, jej posiadacz zaś zobowiązał się do zapłaty kwot transakcji wraz z należnymi bankowi kwotami opłat, prowizji oraz odsetek, a także do korzystania z karty zgodnie z umową, w tym regulaminem i powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.

Zgodnie z zapisem § 6 umowy w przypadku niedokonania spłaty co najmniej minimalnej kwoty w terminie wskazanym na wyciągu, bank mógł rozpocząć dochodzenie całości zaległego zadłużenia. Za obsługę nieterminowej płatności bank był uprawniony każdorazowo naliczać opłatę w wysokości określonej w tabeli opłat i prowizji. W przypadku wypowiedzenia umowy całe zadłużenie stawało się wymagalne następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, a w razie braku jego spłaty we wskazanym wyżej terminie bankowi należały się odsetki ustawowe od łącznej kwoty zadłużenia pomniejszonego o odsetki umowne naliczone do dnia rozwiązania umowy, za okres do dnia całkowitej spłaty tego zadłużenia (§ 5 umowy).

niesporne, a nadto: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. – k. 18-24 akt, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. – k. 25-28 akt, oświadczenie (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. – k. 29-31 akt, wyciąg z decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 sierpnia 2011 roku – k. 32-33 akt, postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie – k. 34-35 akt, umowa karty kredytowej wraz z regulaminem – k. 36 – 41akt

Zgodnie z postanowieniami zawartej przez strony umowy bank przyznał T. K. limit kredytowy do kwoty 2 000 złotych, dla korzystania z którego otwarty został rachunek kredytowy numer (...) oraz wydał T. K. kartę kredytową umożliwiającą korzystanie z przyznanego limitu kredytowego.

niesporne, a nadto: wyciągi z konta karty kredytowej – k. 64-71 oraz k. 89 akt

Pismem z dnia 12 czerwca 2015 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. z uwagi na brak zapłaty minimalnej kwoty do spłaty przez co najmniej dwa cykle rozliczeniowe, wypowiedział T. K. umowę karty kredytowej, z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Pismo zostało odebrane osobiście przez T. K. w dniu 18 czerwca 2015 roku.

niesporne, a nadto: wypowiedzenie umowy karty kredytowej – k. 44 akt, dowód doręczenia i odbioru – k. 45-46 akt

W okresie od lutego 2015 roku do września 2015 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wielokrotnie wzywał T. K. do zapłaty kwot minimalnych należnych z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy karty kredytowej, naliczając opłatę za powyższe monity w kwocie po 35 złotych.

niesporne, a nadto: wezwanie do zapłaty – k. 72-88 akt, wyciągi z konta karty kredytowej – k. 64-71 oraz k. 89 akt

W okresie trwania umowy T. K. wielokrotnie korzystała z przyznanego jej limitu kredytowego.

W okresie od grudnia 2014 roku do września 2015 roku bieżące saldo zadłużenia na koncie karty kredytowej wykazywało braki poszczególnych wpłat kwot minimalnych. T. K. na poczet spłaty zadłużenia wpłacała kwoty mniejsze aniżeli kwoty wpłat minimalnych.

Ostatnia wpłata na poczet spłaty wykorzystanego limitu kredytowego (w kwocie 70 złotych) została dokonana przez T. K. w dniu 13 października 2015 roku.

niesporne, a nadto: wyciągi z konta karty kredytowej – k. 64-71 oraz k. 89 akt, potwierdzenie wykonania operacji – k. 57-64 akt oraz k. 90 akt

W dniu 09 grudnia 2015 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych numer (...), z którego wynikało, iż wysokość zobowiązania T. K. z tytułu zawartej w dniu 09 czerwca 2011 roku umowy karty kredytowej wynosi 1 880,48 złotych (kapitał kredytu).

niesporne, a nadto: wyciąg z ksiąg bankowych wraz z pełnomocnictwem- k. 42-43 akt

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia powyższego stanu faktycznego Sąd dokonał na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był w zasadzie niesporny; spór między stronami sprowadzał się do ustalenia, czy w świetle zgłaszanych przez pozwaną T. K. zarzutów dotyczących nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda odsetek oraz kosztów windykacyjnych, a także braku uwzględnienia dokonanej przez pozwaną wpłaty w kwocie 70 złotych, powodowi przysługiwało roszczenie w żądanej pozwem wysokości, przy czym ostatecznie pozwana zrezygnowała z kwestionowania roszczenia powoda, także w zakresie jego wysokości, powołując się jedynie na trudną sytuację materialną, w jakiej się znalazła.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2016 roku Sąd postanowił rozszerzenie powództwa dokonane przez powoda w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 05 lutego 2016 roku” (data prezentaty:

2016-02-12) w zakresie żądania odsetek ustawowych od kwoty 1 880,48 złotych za okres od dnia 10 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty pozostawić bez rozpoznania, albowiem zgodnie z treścią art. 505⁴ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym zmiana powództwa (polegająca m. in. na rozszerzeniu żądania) jest niedopuszczalna.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż roszczenie powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. znajduje swoje normatywne podstawy w treści przepisu art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 128 ze zmianami), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie, zgodnie z postanowieniami zawartej przez strony umowy o kartę kredytową, spłata wykorzystanego limitu następować miała poprzez dokonywanie spłat na otwarty w tym celu rachunek, przy czym wysokość oraz termin spłat miały być określone w wyciągu z konta karty kredytowej. Brak wymaganej spłaty minimalnej stanowił podstawę rozpoczęcia dochodzenia całości zaległego zadłużenia oraz naliczania opłat za obsługę nieterminowej płatności, zgodnie z tabelą opłat i prowizji. Brak wymagalnej spłaty minimalnej przez okres dwóch miesięcy powodował zaś, że powód był uprawniony do wypowiedzenia przedmiotową umowę, co też uczynił, z zachowaniem okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 25 listopada 2015 roku.

W niniejszej sprawie pozwana T. K. nie kwestionowała zarówno tego, że korzystała z przyznanego jej kredytu w ramach limitu na karcie kredytowej, jak też tego, iż w związku z trudną sytuacją finansową, spłata zadłużenia nie była regularna i nie następowała w pełnych wysokościach wynikających ze wskazań salda zadłużenia zgodnie z wyciągami z konta karty kredytowej, ani też w pełnych wysokościach wskazywanych przez bank kwot minimalnych do spłaty.

Odnosząc się zaś do podnoszonych przez pozwaną zarzutów, wskazać należy, iż, w ocenie Sądu, zarzuty te nie zostały zasadnie podniesione.

Pozwana, poza ogólnikowym i gołosłownym powołaniem się na nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda odsetek oraz kosztów windykacyjnych, nie przedstawiła żadnych dowodów na uzasadnienie swoich twierdzeń. Zważyć zaś należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać (art. 6 k.c.), nadto, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności dana strona naraża się na sankcję w postaci przegrania procesu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, pozwana nie podołała ciężącemu na niej obowiązkowi w powyższym zakresie, jak również nie wskazała nawet, na czym nieprawidłowości, jakich zdaniem pozwanej dopuścił się powód, miałyby polegać (np. czy miało to miejsce w odniesieniu do okresu, za który naliczono odsetki, czy podejmowanych czynności, za które naliczono opłaty windykacyjne, kwot odsetek i opłat windykacyjnych, ich wysokości, itp.).

W tym miejscu należy również wskazać, iż w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się, ażeby obciążenie pozwanej opłatami za czynności windykacyjne podejmowane przez stronę powodową stanowiło jakiegokolwiek nadużycie, bądź nie znajdowało podstaw w łączącej strony umowie, regulaminie, w tym w szczególności tabeli opłat i prowizji. Uprawnienie powoda do naliczania opłat za monity kierowane do pozwanej, jak i ich wysokość, wynikały bowiem wprost z umowy łączącej strony oraz będącej jej integralną częścią – regulaminu i tabeli opłat i prowizji, podobnie – jeżeli chodzi o opłatę roczną za korzystanie z karty kredytowej.

Koszty podejmowania takich czynności, podobnie jak odsetki mogły obciążać pozwaną, a co więcej powstanie tych kosztów było konsekwencją działań samej pozwanej, która wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi zaprzestała dokonywania regularnych spłat przyznanej jej kwoty limitu kredytowego.

W odniesieniu natomiast do zarzutu pozwanej, iż powód nie uwzględnił dokonanej przez nią w dniu 13 października 2015 roku wpłaty w wysokości 70 złotych należy wskazać, iż również ten zarzut nie został podniesiony przez pozwaną trafnie, albowiem wyciąg z ksiąg bankowych numer (...), z którego wynikała wysokość zobowiązania pozwanej z tytułu zawartej w dniu 09 czerwca 2011 roku umowy karty kredytowej (na kwotę 1 880,48 złotych) został sporządzony według stanu na dzień 09 grudnia 2015 roku; nadto okoliczność ta potwierdzona została przez powoda, który oświadczył, iż wpłaty dokonywane przez pozwaną były systematycznie księgowane na poczet jej zaległości, zaś ostatnia wpłata w kwocie 70 złotych dokonana przez pozwaną w dniu 13 października 2015 roku również została zaliczona na należność dochodzoną w przedmiotowej sprawie i o tę kwotę roszczenie zostało pomniejszone przed dniem wystawienia wyciągu z ksiąg banku o numerze (...), czemu Sąd dał wiarę, tym bardziej, że nie zostało to zakwestionowane przez pozwaną.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 128 ze zmianami) Sąd zasądził od pozwanej T. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1 880,48 złotych, czemu dał wyraz w punkcie I wyroku.

Pozwana T. K. w odpowiedzi na pozew wskazała, iż z uwagi na trudną sytuację materialną nie jest w stanie spłacić całego zadłużenia jednorazowo, jedynie w niewysokich ratach.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznaje się sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę sytuacji finansowej i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądanego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratałnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Pozwana T. K. wskazała, iż jedynym źródłem jej dochodu jest emerytura w wysokości 1 780 złotych netto i że prowadzi wspólne gospodarstwo domowe wraz z mężem, którego dochód z tytułu emerytury i stosunku pracy wynosi łącznie około 7 000 złotych miesięcznie. Pozwana wskazała również, iż wraz z mężem spłacają kredyt zaciągnięty we frankach szwajcarskich, z którego sfinansowali kupno domu, zaś miesięczna rata tego kredytu wynosi około 3 000 złotych. Oprócz wskazanego wyżej kredytu pozwana i jej mąż posiadają zadłużenie z tytułu innych kredytów – mąż pozwanej spłaca jednocześnie trzy kredyty na kwoty rat miesięcznych: 1 800 złotych, 800 złotych i 900 złotych, pozwana zaś posiada także zadłużenie na innych kartach kredytowych. Aktualnie przeciwko pozwanej toczy się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni T. D. w sprawie o sygn. akt KM 339/16, w związku z czym emerytura pozwanej jest częściowo zajęta przez komornika – rata potrąceń wynosi 529,33 złotych.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wniosek pozwanej T. K. o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty nie zasługiwał na uwzględnienie. Z uwagi na dochody osiągnięte przez pozwaną i jej męża, prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, mające charakter dochodów ponadprzeciętnych (wspólnie ponad 8 000 złotych), nawet przy uwzględnieniu obciążenia ratami kredytów, nie sposób przyjąć, iż zachodzą owe szczególne okoliczności, o jakich

mowa w treści art. 320 k.p.c., mając na uwadze interes wierzyciela, jak również i okoliczność, iż pozwana dotychczas nie regulowała zadłużenia nawet w kwotach rat minimalnych.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. i stosownie do wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, obowiązek poniesienia kosztów niniejszego postępowania w całości spoczął na stronie pozwanej, która sprawę przegrała, stąd też Sąd zasądził od pozwanej T. K. na rzecz powoda kwotę 647,30 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, na co składa się: kwota 30 złotych tytułem opłaty sądowej, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej, kwota 0,30 złotych tytułem opłaty manipulacyjnej poniesionej w ramach postępowania elektronicznego oraz kwota 600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Przy orzekaniu o kosztach Sąd rozważał możliwość odstąpienia od obciążania pozwanej kosztami postępowania, z uwagi na jej sytuację finansową. Sąd, orzekając o kosztach procesu, winien bowiem porównać sytuację materialną strony oraz wysokość kosztów, które strona winna uiścić i zdecydować, czy strona jest w stanie konkretne koszty ponieść bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie i rodziny.

Nie ulega wątpliwości, iż sytuacja finansowa pozwanej jest dość trudna, niemniej jednak analiza tej sytuacji pozwala na ustalenie i przyjęcie, iż dochody osiągane przez pozwaną i jej męża, z którym pozwana prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, przewyższające kwotę 8 000 złotych, nie należą do przeciętnych. Wprawdzie znaczna część tej kwoty przeznaczona jest na spłatę zobowiązań z tytułu kredytów zaciągniętych przez pozwaną i jej męża, niemniej powstałe zadłużenie jest efektem działań podejmowanych przez pozwaną, których konsekwencje nie mogą być przerzucane na stronę przeciwną – mimo trudnej sytuacji finansowej strony pozwanej, konieczne jest również uwzględnienie interesu powoda, który zmuszony był dochodzić swoich roszczeń na drodze sądowej. Sąd uznał więc, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w treści przepisu art. 102 k.p.c., w szczególności Sąd w wyniku przeprowadzonej analizy sytuacji finansowej pozwanej, nie znalazł uzasadnienia dla skorzystania z dobrodziejstwa określonego we wskazanym wyżej przepisie.